

4. szám.
Január 22. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr.
 Előfizethetui minden postahivatalnál és könyvtárosnál. **Kiadó-hivatal** : Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 5 hasábos nempereille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek : egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban **Budapest**. FÜRDŐ-UTCZA 1-SŐ SZÁM.

XXVIII kötet.

AZ IFJU KÉPVISELŐHÁZ.

(Jövendő életrások.)

GR. DEGENFELD LAJOS.

HA A képviselőtestületre is áll az a közmondás, hogy legjobb asszony az, a kiről legkevésbé beszélnek: akkor gr. Dégenfeld Lajos nagyon jó képviselő.

Az országgyűlésen oly tartózkodóan viseli magát, s az igazmagyar rezomiálástól anynyíra óvakodik, hogy még a sennyesta »folyosó párt-hoz« sem sülyedt alá, s a szélsőbali »karzati párthoz« sem emelkedett. Sőt még Simonyi Ernő szónoki babér-fonalóczára sem áhitozik akkor, midőn ezt a dicsőséget Csatár Zsigmond is lemaidenspechelheti.

Politikai működéséből csak anynyit tudunk, hogy Napoleon-bajusza van, a kisedővő egyesület jegyzője, és sógora Tisza Kálmának.

Ha azonban ez érdemei nem bokrosak is:

van egy mulasztása a haza körül, mely megbocsáthatatlan: az t. i. hogy daczára a sógor-ságnak még eddig nem vállalt semmi hivatalt, sem államjavadat ki nem bérlett.

Sógora egy miniszternek és nem hivatalnok; a Dégenfeld házban lakik, és nem háziúr, rangos bajusza van és nem oppónál, mágnás és kisedővő, úr és gyalog jár, — ez sok!

Mire azok a kisedek, kiket most gr. Dégenfeld Lajos óv, fel fognak nőni: bizonyosan kormányra kerül a Csávolszky-Verhovay minisztérium s akkor ezért a sokért Dégenfeldet le fogja fejezt — —

Oh nem! gr. Dégenfeld Lajos tud tarokkozni, le is ül a körben néha Móricz Pállal ütni. Azért tehát az új minisztérium megkegyelmez neki, s ha fel akarja állítani a szükség »bankot,« megteszi őt gubernátornak, a ki guberálja ki nekik a bank alapot.

A mitől óvja őt az ég, és ő a kisedeket!

AZ ÜSTÖKÖS BIOGRAFJA.

NE HAGYD MAGAD!

Nyomorúságos elbeszélés

JÓKAI MÓRTÓL.

III.

Egy vesztére született házi úr.

A házi úr folytatá:

— Valamennyi építeni szándékozó között én szaladtam legelőre, hogy megelőzzem a többi. Meg is előztem. Az én házam már tető alatt volt, mikor a többiek még csak a meszet ójtatták hozzá. A felvett kölcsön becsületesen felment rá: akkor volt legdrágább a téglá, meg a napszám. Csakhogy kapni lehetett! Ószre már készen állt a házam s télre bele lehetett volna költözni, ha az építőmester olyan jól nem csinálta volna a stuckaturokat, hogy mind fél kellett szedetni s újat rakatni helyébe télen.

— Bizonyosan vén fákat használt hozzá.

— Ördögöt vénet! Hiszen zöld volt még: akkor vágták az erdőn. Maga csak pipázzék és ne beszéljen! Pedig már akkor ki volt adva minden szállás a házamban, a mikor még be sem voltak vakolva a falak. A szálláskeresők lajtorján másztak fel kvártélyt nézni s lefoglalának mindent az utolsó pinceraktárig. A földalatti magazinokat kivette egy gazdag gabonakereskedő, aztán meg egy fiatal bankárfiu. Ez utóbbi nem volt se gazdag, se kereskedő; de igen jó kuncsaft. Pénz helyett repczét kapott az uzsorástól azt tartotta itten. Ez volt az ő trezorja. — A földszintet még nedves volt, mikor már kivették: az egyik részét a montenogroi fejedelem kávéházának, a másikat nagyszerű piperebazárnak. Az első emeletet egészen elfoglalta az első magyar-osztrák tengeri gőzhajozási társulat. Ez már csak nagyhitelű vállalat volt az egyszer! A második emelet egyik felébe ruhagyár fészkelte be magát. Virágzó üzlet! A másik felét pompásan bebutoroztatta

egy vidéki földes uraság, a ki egyúttal országgyűlési képviselő is; gazdag úr, nevezetes honatya; egyszóval halhatatlan ember; a mi nagy érdem egy parteynál. A harmadik emeletnek egyik szögletében magam helyezkedtem el a családommal, a közepét egy vasuti főhivatalnok lepte meg, s a tulsó szárnyában fészket rakott egy szép elegans kisasszony, a ki énekesnőnek írta be magát és volt egy gróf vőlegénye. Párisból hozatta a ruháit; mikor a doboz megérkezett a postával, kétezer, háromezer frank volt rá felírva: a miből gyanítható volt, hogy vagy ő maga, vagy a vőlegénye nagyon szépen énekel. Még aztán jött egy fotograf, a ki eddig unszolt, míg rávett, hogy üvegeztessen be a házam tetejét, hogy ott ő felüthesse a műhelyét. Uram! Még a kapu alját is kivették tőlem: egy olajfestmény árus szerződést kötött velem, hogy ott kirakhassa a remekműveit. Még egy udvari szobám volt, a mit eshetőleges katonabeszállásolásra hagytam meg, azt is kivette tőlem egy öreg úr, a kiről azt mondták, hogy nagy uzsorás. — Egy szóval tökéletesen helybe voltam állítva. Semmi kívánni valóm sem lehetett. — Nem is volt szó több húsfüstölésről; a feleségem dáma lett, a fiam gavallér, a leányom énekelni, zongorázni tanult; magam pedig bizottsági tag lettem és alelnök a walhalla nevű temetkezési egyletnél, mely minden eddigi temetkezési pompát mesésen fölülmúltni ígérkezett.

— No ez az egy jó legalább megmaradt a sokbul: a temetkezési pompánk. A ki látja, hogy milyen fényesen temetnek el bennünket, csakugyan azt hiszi, hogy urak vagyunk.

— Arra az úrnak semmi gondja. — Tehát, hogy visszatérjünk a finansziális calculusra, a bilanceom így állt. Biztos jövedelem volt a házamtul tizenhatezer hatszáz forint. Ebből kamat és törlesztés fizetendő a banknak kilenczezer hatszáz. Marad nekem valóságos jövedelem hétezer kemény forint. E mellett már csak megélhet az ember hurkatöltögetés nélkül is! — Hanem mingyárt az első fél esztendőben kapok az én barátságos bankomtól egy szerelmes levelet, a miben tudtomra adják, hogy az egész világon megdrágult a pénz; a hat perczentre adott kölcsönt nem adhatják most már

alább hét és fél perczentnél, ha nem tetszik a föltétel, szabad lesz vissza fizetnem. No ez szép újesztendei köszöntő. Már most a tiszta jövedelemem leszáll ötezer kétszáz forintra. Összébb kell húzni a bagariákat. A következő fertályban azonban a lakók kezdtek el lefelé steigerolni. Engednem kellett. Fele bért kínáltak, mint eddig. Abba is meg kellett nyugodnom. Elolvadt az egész plus, a mi a saját jövedelemem képezte. Örültem, hogy a bank rátáját ki tudtam teremteni. Ez az örömem is elmúlt. A következő fertályban jöttek a bukások. Egész szállásaim üresen maradtak. A banknak fizetendő rátát nem voltam képes kiteremteni. Azt mondtam: »ne hagyj magad!« s hozzá fogtam ahoz a mesterséghez, a mit annyian gyakoroltak: ha egy adósságot törleszteni kell, csinálni másikat. Soha se volt váltós alá írva a nevem; most ráfanyalodtam, hogy az egyik takarékpénztártul kölcsönt vegyek kilencz perczentre, azért, hogy a másik bank hét és fél perczentes kölcsönét törleszthessem vele. Találtam két jó barátot, a ki aláírta a váltómnak a nevét. Viszonsziveségből aztán én is aláírtam a nevemet az övének. A miből aztán az lett, hogy lejáratkor öök elfelejtették törleszteni a maguk váltó rátáját s mind a hármat nekem kellett törlesztenem.

— Ezt biz előre is megmondhattam volna.

— Hát mért nem jött akkor, hogy mondta volna meg? No jól van! Ez megvolt. Jött az új fertály. Jövedelem megint nem volt; törleszteni megint kellett: most már a kölcsön rátát is, meg a váltó összeget is: fogtam magam, beálltam a bank »hitelegyletébe,« ott »száraz« acceptre adnak pénzt. No iszen megadtam én szépen ennek a száraz hitelnek az árát. Lejáratkor most már nem két aláíró, hanem száz ínsolidem nem fizető tartozásáért kellett megszenvednem: fizettem a kölcsön kapott pénzért, a mivei a többi kölcsönt törlesztettem 35 perczentet, mint veszteséget. Hát hisz akkor jobb, ha Daumenschraub urhoz megyek pénzért, az én udvar szobai lakómhoz, a ki csak 29 perczentre adja ki a pénzét. Kaptam is nála hitelt, csakhogy azt a jövő fertályban felvitte 48 perczentre. Már most tehát így állt a kalkulus: Hogy a banknál levő 7½ perczentes tartozásomat törleszszem, felvettem a takarékpénztártól

10¹/₂ perczentes váltó kölcsönt; hogy ezt törlesztsem, felvettem a hitelegylettől 35 perczentes kölcsönt, s hogy azt törlesztsem, felszedtem az uzorásomtól 48 perczentes kölcsönt, akkor aztán megesett, hogy valamenynylakóm megszünt fizetni a házbért. — De már ennek a történetével külön meg kell az urat apróra ismeretnem.

(Folyt. köv.)

Krónikás adomák.

A csíki székely és Teleki Mihály.

A TÖRÖK atyafiaknak fájván foguk Bécsre, az erdélyi szövetségeseket is felültetik, hogy guszttus kielégítési szándékukban segítsék.

A székely atyafiaknak azonban nem teszék az a nagy kirándulás s menet közben mentül több galibát okoztak nem nagy kedvtelesére Teleki Mihály fővezér uramnak. Történt pedig utközben, hogy egy csíki atyafi prédaszeretetének engedve, kitért a sorból cseh vitézséget tanusitni, vulgo lopni.

Teleki utána rugtatva puskát szegez a vakmerőre, ki viszont áll elébe a kopjával. Az ügy elintézése után kérdi Teleki:

— Ugyan nekem hozod vala-e a kopját?

— Beony oda csippentem, ha nem tágit kelmed, felelt a bátor székely.

Valami főbenjáró csiny elkövetésénél tetten kapták a cigányt az emlékezetes 48-iki mozgalmak idejében. Kurta processus után 50 botot ítél rá a szolgabíró.

»Váj Devla!« rimánkodik a megszeppent delinquens. — Csokolom kezsit lábát náccságos sógabíró urnak: most minderekké csak azst hallom azs uraktú, hogy mostanságtú fogvást minden a 48-ná kezdédik. Kenyergem igen sípen hádd kezdidíjék hát azs ín etven botom is a 48-nál!«

Étteremben.

Vendég: Pinczér ön nekem csupa csontot adott.

Pinczér: Oh kérem, azt nem muszáj megenni.

BÁLI GENRE.

TÜNDÉRI FÉNYT, száz ágú csillár
A zajló bálteremre vet;

— Louisa kisaszonyt alig látni

Csipke felhőbe rejtezett.

Égő nyilat, — sötét szeméből

Vén, ifjú férfi népre lő,

— Hajh! az idő oly gyorsan eljárt . . .

S úgy elkelne a — főkötó! —

* * *

— Szép dominó haczár mosollyal

Egy álczás karján lépeget; —

»— Te csalfa tündér, óh ne kinozz

Ne rejtsd, — mutasd szép képedet!« —

Rejtett fülkében álcza húl' le,

A mazk' oly szép, oly büvölő

Óh! mily malheur, — egymás előtt áll: —

— A hű férj —, és a szende nő! —

* * *

— Frisirozott hajárci terjed illat,

S mi — fő tárczája tömve van. —

— Szép debardeur, »balek«-fogásra

Kéllő képen »készülve« — van. —

— »Te bájos hölgy rubintom, kincsem

Oh, engedd, hogy öleljelek

Forró csókot picziny kezedre! . .

Hadd hiutsek. Óh mily szép kezek!

* * *

A pezsgő édes mámorában

Az arslán álmod' szépeket . . .

S reggelre: órát, tárczát elcsízeltek

Az »égi szép, picziny kezek«

— Ah így van! — a farsang szeszélyes

— Úgy jártam ép; — mint anynyi más, —

Kinek kezét csókolta ajkam, — álnok

Borbély legény — volt, — senki más! . .

DON DONGÓ.

Ama bizonyos eszmadia és felesége, kérdése és feleletei.

— — Istenem! hány miniszter fárad abban, hogy a deficit kiküszöbölje. Azután utoljára is az az eredmény, hogy mindig a deficit küszöböli ki a minisztereket.

Nyiregyházi lóvásár.

VOLT NEKEM egy igen jó öreg ur ismerősöm, még abból a híres táblabíró fajtából — melynek már a magva is kivesző félben van; ennek életéből akarok egy adatot feleleveníteni.

Vala pedig ő, Nagy-Kálló városában prokátor még pedig igen fogas prokátor, csak az egy hibája volt, hogy a betűtől iszonyodott, úgy annyira hogy a mit csak lehetett, mindent sommás uton végezett el. Épen ezért is nem fogom elárulni valódi nevét, — szegény talán sirjában is megfordulna a gondolatra, hogy neve a nyomda festékekkel érintkezésbe jött, — tehát iránta való kegyeletből nevezzük el az öreg urat Kardosnak. Nagy prazisa volt, a kliensek úgy szolván, egymás kezébe adták a kilincset. Senki sem tudott az öreg uron kifogni míg végre emberére akadt a b. keresztúri plébános képében Gerenesér Józsefben.

Főtiszt. Gerenesér ur vett a vásárból egy igen szép kanczát csikóval együtt. A ló szép testű, erős alkatú volt, de egy hibát hozott magával, melyet a sz. atya nem ismert. Egyszer abrakoláskor bemegy az ölba, s hallja hogy a ló minden harapásnál egyet nyög s fogát a jászol fenekéhez nyomogatja. Kérdi kocsisát mi ez? de ez is csak annyit tudott erről mint a pap, azt felelte, hogy azért tesz úgy mivel igen jó izűn eszik.

Azonban jön hozzá egy vendég ki mulatságból a lovakat is megnézte s hallva a kanczának csúnya nyögését: Jaj úgy mond, nem jól van ez! De hogy nem mondja a pap a bölcs kocsis után, hisz csak azért nyög mert igen jóizűn eszik. De a vendég aztán megmagyarázta hogy miért nyög; — mert, karó rágó — megmondá miben áll ez a hiba s milyen veszedelmes. — De a pater mind a mellett csak tartogatta, hogy szép csikóját nevelje fel; — de mivel csikaja is olyan lett vásárt keresett neki.

Az első vásár Nyiregyházán lett. Alig állítja be nyögő lovát fiastól a vásárból, ott terem Kardos fiskális s így kezdi az alkut: Uram, az én lovaim szint olyanok mint a főtiszt. uré, nem jó lenne cserélnünk, úgy hogy a kanczát kanczával a heréltet herélttel tennők össze!? Gerencsérnek tetszett a prókátor herélt lova, oda adta érte a kanczát fiastól, de elhallgatta a hibát, mivel az nem kérdezte.

Haza menve az új lovon, csaknem nyakát szegte szegény pater az uton, mert valahány szabolcsi hidat

meglátott a ló, mindegyikről le akart ugrani, máshol meg minden röget, bokrot megvizsgált gondosan; de ezekről csakhamar leszokott, mert a pap addig jártattl át s vissza a hidakon, míg nem a hátára dobott gyeplővel át nem ment bátran.

Igy megjobbitva a lovat Szathmárba indult, épen Kállóba a hová a nyögő kanczát vitték; át csak át ment volna annélkül, hogy Kardos fiskálissal találkozott volna; de bezzeg vissza jövet látja a prokátor urat szembe jönni, ki már távolról törülgette a bajuszát ellene. Mit tegyen? elkerülni lehetetlen, tehát elhatározta, hogy ő támadja meg Kardost mielőtt az szóhoz juthatott volna.

Midőn tehát összeütközönek hangos jó reggelt kíván neki, be nem várva a fogadj istent — no mondja ex abrupto — üsse meg a menykő az úrnak az emberiségét! nem gondoltam volna, hogy az úr olyan kevésre becsülje egy lelki atyának az életét; — féltette a maga vénnyakát, az enyimet pedig, mely a világon szükségesebb és hasznosabb, veszedelembé döntötte, mikor ezt az átkozott bokros lovat a nyakamba szóta — még pedig annélkül, hogy a hibáját felfedezte volna! s csak az úristen különös gondviselésének köszönhetem, hogy Nyiregyházáról a más világra nem költöztetett az ebül tanított barna; ezt én soha míg élek el nem felejthetem! — Ezen nagyhangú szemrehányás által elcsüggedvén az öreg úrban a kurázi, s ép kérlelő hangon csak azt mondá: Édes Főtiszt. Plebános úr! Elismerem a hibámat, meg is bántam, hogy nem figyelmeztettem a hidakon való vigyázatra; de miután az ég minden veszedelemtől megmentette, bocsánatot reményelek, mert a mi a lovakat illeti, eben gubát cseréltünk.

— Mit?! — mondja a pap — hát az én lovam is bokros?! Nem, felel az öreg úr, hanem karó rágó! Jöj-jön csak hozzám a Főtiszt. ur, majd meg fogja látni, hogy nyög az istállóban mint valami duda. — Erre a pap, mintha ezt most hallaná először — elámúl s kérdi, hogy mi az? az öreg úr beviszi őt az istállóba s tövéből hegyire le írja előtte a hibát, és annak minden rossz következményét. Ezután — a pirongatás helyett jó reggelt kapott a plébános, a jó tanítást megköszönve elbucszott.

Az öreg úr nem sokára a padlásra vitette a kancza bőrit; de a ki a szót »lóvásár« száján véletlenül kicsúsztatva az öreg úr előtt, annak nem tudott megbocsájtani.

Csákány.

A velencezi képtárban.

V. E. Nézze föl séged, ez itt Barbarossa Frigyes, aki térdre borúl, hogy a pápa az ő hátáról a ló hátára ülhesen.
Az meg ott az a bizonyos Canossa —
Az ott hátul. Canis tota mater.

AZ URI PALOTA ELŐTT.

— »Könyörgöm, miféle ház ez itt ?« — »Malom.« — »Azért ácsorog hát előtte szamar.«

A MÉSZÁRSZÉKBEN.

— »Adjon két font hust.« — »Óhó, most már csak kilóban beszélünk.« — »Hát akkor adjon két font kilót.«

Farsangi nóta.

§ürög forog a lomha népség,
§szól a zene, folyik a táncz;

A zálogház örök setétét
Ott hagyja most sok óra-láncz.
Ki nem evett soha se' gombát,
Még az is járja a bolondját.
A mama h u z z a, papa j á r j a,
A kis lánynak így akad párja,

Egy bál mulik, de jó a másik,
Nincs vége hossza semminek;
Mamának foga bele se vásik,
Csak a papát leli hideg.
»Menjünk jótékony czélu bálba!«
— Csak hitvány száz forint az ára —
»Ott lesz« »kilátás« — s több e féle. .
— Uj öltözet nem lesz sok érte —

Ifjakra vadász a menyecske,
S lépen csakis a férj ragad,
Ha menekül, ezer szerencse,
Hej, de sok szép »toll« ott marad.
A mit tisztán, üresen vitt el,
Jönn a menyecske tele szívvél.
S miben helye nem volt a pénznek,
Üres erszénnyel tér a férj meg.

Ez így megy napról napra mindig,
A míg a farsang napja tart.
A férj, s a nő majd hosszan sinylik,
Nyakukba vesznek bajra bajt.
Mind kettő »váltóláz«-ban szenved,
A nő v á l t férjet és — szerelmet.
Csak férjre vár keserves óra,
Lejár a farsang és váltója.

De jól van ez így, csak hadd járják,
A levét úgy se én iszom.
Majd jó a böjt, s hozzák a számlát,
S pöröl a principálisom.
Elárverezzük dobszó mellett
A smukkot, s báli toilletet.
Kiveszem én is ott a részem,
Majd spórolok a kocsi béren.

Pitypalaty.

A rókabőr árára.

— A budgetbizottság tárgyalásaiból. Greguss után szabadon. —

Sírva panaszkodik a szegény csizmadiáné férjének,
hogy elfogyott a zsir liszt; nincs a kamrában semmi; s
aztán itt a tél és még fa sincs a háznál. Mivé leszünk!
mivé leszünk!

— Ne búsulj, édes feleségem! — vigasztalá a férj
— majd teszek a lutrira, s a nyereségből aztán veszünk
egy házat: ölünk egy pár jó kövér disznót; nem lesz
akkor szükség semmiben.

— Ugy ám! ha ezek föl nem falnának mindent,
— siránkozik az asszony az inasokra mutatva.

— Ezek ennék meg? ezek!? Hogy a bűnik verje
meg őket! — s jól ellábszizajta őket ennek a fejében.

Akik szeretik egymást.

A. szervusz barátom! száz esztendeje hogy láttalak

B. Mért nem látogatsz meg már egyszer?

A. Hol lakol

B. Az alsó szomszédomon fölül.

A. Tudom; de hát a házra hogyan ismerek rá?

B. Egy ásatlan kút van előtte

A. Most már értem. Majd elmegyek hozzád
borju nyuzó pönteken.

H Y M E N.

Dicsértessék Jézus! a mi papunk mit tett!

Harmadszor viszen már a házához kincset.

Harmadszor nősült meg, és vett feleségnek

Négy árvának anyját, jaj szegény fejének!

* * *

A pap gazdasszonya sorsával békétlen:

»Uram boldog legyen?! már az egyet kétlem.«

»De nem is érdemli«, — szólván tisztességgel:

»Kétszer áldarott meg gyászos özvegyességgel!«

Öreg Kálmándiák.

Fégre írott epigramm ebben a nagy hidegben.

Jégpályádon gyakran siklik a lábad Ilonka, —

De lovagod felemel: bukni, elesni ha lát.

Ám ha az életben bukol; — bár ha csak egyszer, — örökkön
Rajtad a foltja, amit Lethe lemosni kevés!

FÓHÁSZ.

Ábrándjaim netovábbja,
Édes kedves galambom!
Még a piczi lábad nyomát
Is borulva csókolom.

Dalt mondok kis ajakadról,
Megéneklek szivedet,
Oly szép angyalt festek benned
Milyen tán nem is lehet;

Csak teljesítsd egy kérelmem
Szívemnek szent szerelme,
Adj kérlek ma galambocskám
Még egy litert hitelbe! . . .

YÉN ASSZONY.

Ránczos képű vén boszorkány,
Még is milyen szép a lánya,
Olyan jó az istenadta,
A csókot ezrivel hányja.

Ránczos képű vén boszorkány
Olyan vagy, mint a rózsató,
Akármily rút s tüskés is az
Rajta mégis szép rózsza nő.

KÖLCSÖNÖS CSALÁS.

Midőn tükröd előtt állasz
És úgy ketten vagytok,
Mind a ketten olyan pekek,
Oly kedvesek vagytok.

És én azon gondolkozom,
Hogy a tükör is csal,
Mert te csaltad meg a tükröt
Bűvös álarczoddal!

Négy lábú tárgy.

Tanfelügyelő: Nevezd meg kis fiám, egy tárgyat!

Gyermek: Asztal

Tanf: Nevezd olyan tárgyat, aminek négy lába van!

Gy: Kutya.

T. Él-e a kutya?

Gy: Igen

Tanf.: Hát olyan tárgyat, tudnál-e nevezni aminek négy lába és nem él?

Gyerm. (Hallgat; de a szomszédja, egy kis rajkó, tartja föl a kezét)

Tanf.: No! mondj hát te.

Gyerm: Dedlett kutya (döglött kutya); lőn a válasz.

HALBE KAMMER.

Ürményi Miksa úgy találja, hogy a nagy pipája, kevés dohányu magyar embernek a pipaszára nagyon hosszú. Elég volna a fele. Elhasítja hát kétfelé — hosszában.

M e g f o g t a.

(Igaz történet.)

Az u . . . i ispán kocsisa, — az öreg Ferencz — arról nevezetes, hogy legrégebb szolgálta az uradalomban; már negyedik ispánt szolgálja.

Lássu nemzetes uram, — mond egyszer utközben gazdájának, — milyen bolond ember volt az a másik ispán ur, a ki ezelőtt itt volt!

Ugyan ugy-e?

Az ám! hát lássa, egyszer azt akarta velem elhíttetni, hogy a holdban is vannak emberek; hanem megfogtam, mert mikor azt kérdeztem tőle, hogy hová lesznek azok az emberek, mikor a hold elfogy? arra nem tudott ám felelni.

A bakter mint poéta.

Gyanuba vette az uraság az erdőcsösz, hogy egyetért a tolvajokkal, kik egymásra lopták a vesszőt fűzes erdejéből. Azért szigoruan ráparancsolt, hogy ha nem vigyáz jobban, hát elkergeti.

Egyik holdvilágos éjszakán észreveszi a csösz, hogy ugyancsak dézsmálják a vesszőt; a másik oldalon pedig ugyan akkor látta az urasági hajdut menni.

A tolvaj jó embere volt, azt nem akarta erőszakal megtámadni; de másrészt azt, sem akarta, hogy a hajdú őt bűnrészesnek gondolja; — s e feletti nagy töprengésében úgy kiáltotta el magát:

»Éjfél után óra kettő.

Lyukas teknő, rosز meszelő!

Hallja-e kend Tánzos Pető?

— Kendnél van a lopott vessző!«

Evvel az ékes rigmussal aztán a tolvajt is lekötözte magának, aki ennek hallatára megijedvén csitította is, hogy ne kiabáljon, mert meghallja az egész falu; inkább fizet egy pár itcze bort; de az uraság előtt is tisztázta magát, mert hangos nótáját az ordonáncz hajdu is meghallván, a dolgot bejelentette.

Katonai dolgok.

Azok a vén hadastyánok, kik a muzeumkertben a ribiszt csemegéző gyerekek rettentésére mint a paracicsomot őrző cherubok les föl csoszognak, — igen kedélyes öreg emberek, ha egy halbszájtlira valót, vagy szivart kapnak. Ilyenkor aztán letelepednek egyik másik padra, s hajdani dicsőségek fénytengeréből csak úgy dobálják a gyöngyszemeket.

— Hehej, máskép volt ám az élet Rómaországban. Ott bőven volt mindenünk, egyszer még a pápa is adatott minden legénynek egy itcze bort meg egy ezüst huszast; mindenképpen jól éreztük volna magunkat, ha viz lett volna (nem nekünk, mert mi mindig bort ittunk, de a lovainknak!), nem volt az egész városban egy kút, hogy megitathattuk volna paripánkat, azért mindig a tengerre kellett velők menni. A bántott engem legjobban, — egye ki a fránya! — hogy egyszer csak betalál fojtani lovastol együtt az ördög a tengerbe; mert úgy huz az a tenger minden élő állatot magába, akár a lopótök a bort. —

— Evett már vitéz katona uram reggelit? — kérdé egy sült tököt áruló kofa a mellette lézengő hadfit.

— Tüstént früstöklők! válaszolt ez — és nadrág szíjján két lyukkal hátrább huzta a csatot.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Uj évi gratuláció.

ÜDV AZ OLVASÓNAK!

Miután e nemes városban
Husz évig működtem abban
S mint halotti bemonó
Vagyis gyászírhordó,
Mindenkor kötelességemnek
Eleget tettem mindennek:
Híven megfelelő gyorsasággal
Sőt egész mély alázattal.
De a mult év kezdetével
Megcsalattam reményemmel:
Midőn halottas kocsí készült
S mindenki ennek örült.
Ennek én nem örülhetek
Mert párfogót általa nem lelhetek.
Ezen ujév hozza meg Önöknek
Tovább is a béke és szeretetnek
Angyala az egeknek
Adjon erőt egészséget
Mindnyájoknak hosszú életet.
Ezzel köszönetet mindeneknek
Nyilvánítva maradok,
Legalázatosabb szolgáljok.

T. M.,

régi halotti bemonó.

Veszprémben.

Egyesség Levél!

Melj egy részről a szapanos — fazekas és forgó családok részéről — következő egyességre léptünk u. m. — A mai alol írott napon ezennel, a S. kereszturi regálea jogot felosztjuk két felé, ugymint Fazekas, Szapanos, és forgó család részére, és ezennel ezen egyesség levél alapján kijelentjük — hogy mi családok — ezen egyességet elvadásuljuk — és egykor mindenkorra kijelentjük — hogy ezen egyesség köztünk felbonthatatlan — légyen — ez ezen regálea jogból — a fent — említett családokat kizárni — egyáltalában több kizárni nem lesz szabad — megjegyeztetvén, hogy ezen egyesség, a fent elő forult családok leszármazó gyermekeikre is érvényes mindenkor.

Kelt sarkadkeresztur, 1873 febr. 22:

BIZONY ISTEN MEGISZSZA.

Kurátor uram ebéd után még az asztalnál pipázgatót a mikor bekopoktatott hozzá a harangozó, s jó borizü hangon elrecsegettette pap-üzente mondokáját. A dictió alatt kiszáradt gége meggyantázására a barátságos házi gazda megemberelvén egy pohár borral a harangozót, ez szégyenlősen nyult a pohár után, ekképpen szabadkozva: »Köszönöm alássan, nem vagyok rá érdemes«. —

»Már megissza,« — szóialt meg kurátorné asszonyom a kuczik mellől.

Nagy nehezen a második pohár bort is kezébe vette a harangozó nagyon szabadkozván: »Köszönöm alássan, — volt már részem benne«. —

»Már megint megissza,« sohajt fel az anyjuk. —

Majd a malom alatti magas politikára gyujtván rá kurátor uram, a minden mondatára igenlőleg fejbőlíntó harangozó a harmadik pohár bortól rettenetesen szabadkozott: »Köszönöm alássan, sok lesz, megárt« —

»Bizony isten megissza,« — erősíté bizonyozva kurátorné asszonyom.

És szent igaza volt a nagyasszonynak, lavater tudománya nem csalta meg. Képzelterjük, hány pohár bornak ülte meg vig torát a harangozó: a mikor »már« nem szabadkozott. —

Keresztyének sirjatok.

Bezárta a tanár a diákokat magánál az étterem melletti szobába. Midőn ezek meghallották a szomszéd szobában a tányércsörgést, nagyon megjött az étvágyuk. Elkezdtek ezután egymást élczelni, míg egyszer egynek az ötlete jött, hogy kezdjék rá azt az éneket, hogy: »Keresztyének sirjatok!« A tanár hallva a szent éneket, benyit, midőn ezek legjobban hasították s felfenekelte a mükedvelőket.

— No hát keresztyének, most már sirhattok — mond, — s ezek engedve az ad hominum capacitálásnak, sirtak is. —

A világfájdalom dalaiból.

I.

Ne csalogass engem magadhoz,
Nem jó nekem hozzád közel! . . .
Képzeld, babám, hogy én öllelek,
Mikor a kapitány ölel.

Hiába hívsz csábos levélben,
Nem mehetek szép angyalom . . .
A fületem koczkára tenni
Egy asszonyért nem akarom!

II.

Lásd: ilyen a világ folyása!
Itt nem segít már a levél . . .
Te a jámbor czivilt szeretted
S katonatiszt neje levél!

Ö elmegy májd a háborúba
S kezét, lábát ellövik . . . el . . .
De neked öt, egész a siring,
Rokkantantan is szeretni kell!

Pósa Lajos.

Aki nem akar venni.

A h . . . i paraszt, elakarván adni rosz lovát, minden lehető módon dicséri Mózes gazdának.

— Miske bácsi, mond Mózes, ha az a lú oljan vóna elürü, mint a miljennek khüllene neki lenni hártú, bizemosan megérne 20 phengüt.

»Ne mondja azt«, felel a paraszt »csak próbálná meg, ha erre a lóra hajnalba felül Mózes gazda, megesküszöm, hogy reggel nyolcz órára már Gyöngyösön van.«

»Hehe Miske« szól együgyüséget színlelve a zsidó,
»mit csinállok én nócz órahor Gyüingyüsön?«

S ERKESZTŐI SUBROSA.

— Egy névtelen poéta ismeretlen dalaiból több bevált. — Azt a keményseprő verset megkaptuk már öt helyről. Bizony no nem instálunk belőle többet. — Egy kedvesét féltő ifjuhoz. Szerencsés ötlet, melyből lehetne csinos verset csinálni; de így nem az. — X. Y. Z. Szellemlétküli semmiség.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Budapest. 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvétetnek:

egyedül
LÁNG LIPÓT ÉS TÁRS.
I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban, Budapesten
Fürdő-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metzsi

POLLAK.

